

Az ártatlan vendég

Azért nem gondoltam volna, hogy ennyire szar az élet. Képesek elvenni az utolsó pénzünket. Rohadt zsaruk. Legszívesebb szétrúgnám a picásjukat.

Noémi dühöngött, szomorú volt és sört ivott.

Ez aztán nyaralás, Noé!

Most mit tehattunk volna, ki kellett fizetni, Noémi.

Nem érdekel, holnap bemegyünk a rendőrségre és a szart is kirázzuk belőlük.

Te tudod!

Másnap tízkor megálltunk a rendőrség épülete előtt. A kocsi csomagtartójában összepakoltuk a ruháinkat. A nyaralásunk utolsó napja volt, vagyis a hazatérése.

Előző éjszaka éjjel kettőig horgásztunk. Amikor hazafelé tartottunk, egy T-alakú útke-resztesződésben valami alak integetett ránk, hogy álljunk meg. Akkoriban egymás után rabolták ki az éjszakai autósokat, mondtam Noéminek, hogy meg ne álljon.

A rendőrforma fickón nem volt sapka, csak egyenruha, és a kocsija sem rendőrautó volt, ilyen lepattant kis verda. Gyanús lett.

Pár száz méterrel följebb megálltunk, és kiszálltunk a kocsiból. Amikor meglátta a rendőr, hogy leparkoltunk, elindult felénk. Az úton nem volt forgalom, seholy lélek, vak sötétség. A rendőr föltette a sapkáját, most már rendőrnek nézett ki. Átnézte a papírokat, mindent rendben talált. Aztán ránk nézett.

Tízezer forintra büntetem meg magukat. Itt kifizetik vagy följelentés lesz.

Mert mi van?

Meg akartak szökni az igazoltatás elől.

Mi?

A társaim is látták.

Ekkor tűnt föl másik két fickó a kocsijuk körül.

Noémire néztem, mindketten tudtuk, tízezer forint maradt a nyaralásból az utolsó napra, hogy a hazaúton valahol megebédeljünk. Akkoriban tízezer forint nagyon sokat ért, még maradt is volna belőle a négyszemélyes ebéd után. Mert-hogy a két gyerek a kocsiban fülelt. Fáradtak voltak és féltek. A kocsi csomagtar-tójából enyhe halszag szivárgott, este fogtunk két pontyot, meg pár keszeget.

Nézzé, mondtam a rendőrnek, mi nem akartunk megszökni, eszünk ágában sem volt. Hogy gondolhat ilyet? Hová szöknénk két gyerekkel, meg minek? Bizonytalanok voltunk, vagyis nem voltunk benne biztosak, hogy rendőrök. Meg sapka se volt rajtuk.

Nem számít, nem érdekel.

A fickó nem lehetett több harmincnál. Valószínűleg tegnap kirúgta a csaja, mert félrekürt, aztán berúgott, mint az atom, a kocsmában elszedték az összes pénzt, és most rajtunk tölti ki a bosszúját.

Rendőrt megütni nem szerencsés dolog, főleg szemtanúk előtt. Pedig ez járt a fejemben. Egy ekkora seggfej nem érdemel mást. Mocskos zсарu.

Kivettem a tárcából az utolsó tízezrest, és odaadtam neki. A motorháztetőn írt valami fecnit, aztán jó estét kívánt. Képmutató barom. Persze, szuper jó esténk lesz.

Noémi mindjárt a kapitányt követelte a rendőrségen, és jött is. Elmondtuk neki a sztorinkat, az arca rezzentésten maradt. Védte a mundér becsületét. Tudtam, hiába minden szó, nem érünk el semmit. Legfeljebb jól kibeszéljük magunkat.

Amikor kijöttünk a rendőrség épületéből, a kapitány finomam félrehúzta a függönyt, és megnézett magának minket. Meg a kocsis rendszámát. Úgy sejtettem, házáig még megbüntetik ötször-hatszor.

Nem tudtunk beülni a kocsiba, nem tudtunk hazaindulni. Noémi valahonnan előkotort egy rejtett ezrest, elmentünk a gyerekekkel fagyizni. Leültünk egy padra, és szólanul nyalogattuk a kétgombócos fagyit.

Az elmúlt két hét keringett mindannyiunk fejében. Rohadt egy nyaralás volt. Igaz, jól indult, vagyis majdnem jól.

A fejünkbe vettük, hogy idén szakszerűen horgászunk. Nem csak úgy ész nélkül bedobálunk. Három napon át ettünk egy helyet, módszeresen dobáltunk a vízbe egy csomó kukoricát meg mindenféle finom magvakat. Izgalmas volt a várakozás. Már a második nap hatalmas halakat vizionáltunk, és még egy üres nap, hogy ráüljünk az etetésre.

Reggel hatkor nyitott a horgásztó. Zsilippel duzzasztották föl a patakot. A zsilipnél mély volt, föntebb egyre sekélyebb. A tó egyik oldala fölött aszfaltos út futott, a másik oldalán erdő magasodott a domboldalon. Benzingöz és friss levegő.

Hat óra előtt pár perccel megváltottuk a napijegyeket, nem volt olcsó.

Mi vagyunk az elsők, nemde, kérdeztem a halórt.

Gyönyörű nyári hajnal volt, a fölszálló párán át világított a felkelő Nap, madarak zsongása töltötte meg a levegőt, és halszagban gazdag vízpára illata.

Nem, már jött egy csapat, mondta a férfi.

De hát hatkor nyit!

Beengedtem őket. Minek várakozzanak?

Noémivel egymásra néztünk, rosszat sejtettünk. A horgászizgalomból gyomormozgató nyugtalanság lett.

Elindultunk kifelé. Táskák, botok, mindenféle kellékek, vödörök, volt vagy harminc kiló, a gyerekek is segítettek.

A tó ívben kanyarodott befelé, sehol nem láttuk a fickókat. Ahogy haladtunk az etetés felé, egyre biztosabb voltam benne, hogy balhé lesz.

Pontosan ott álltak a parton, pontosan abban a sávban, ahová három napon át ettünk. Voltak vagy hatan. Ez nem lehet véletlen, gondoltam. A tó ötszáz méter hosszú, vagy több, plusz a másik oldal, és ezeknek pont a mi húsz méterünk kellett.

Mielőtt megszólaltam, körülnéztem. Kések és balták a földön. Barátságos emberek. Nem szóltak egy szót sem, a sapkájuk alatt egymásra tekintettek.

Most mi van, súgta Noémi.

Nem tudtam mit mondani, a baltákat néztem a harmatos fűben. A jó édesanyákat, gondoltam. És nem is magam miatt, hanem a két gyerek miatt. Most kezdjek el hepciáskodni? Még nekik is bajuk esik.

Letettem a táskát.

Jó reggelt!

Egyik se nézett rám.

Elnézést, hogy zavarok. De mi ide etettünk. Három napon át.

Az egyik fickó hátra nézett a válla fölött, rám bámult, de nem válaszolt.

A gyerekek baromira várták ezt a napot, folytattam.

Itt nincsenek foglalt helyek, szólalt meg az a nagydarab, amelyik a legszélén ült. Akkora volt, mint egy bivaly. A szék minden mozdulatára fölsírt alatta.

Az anyád hétszentségit, gondoltam.

Tudom, hogy nincsenek foglalt helyek, de ha már egyszer ide etettünk, meghorgásznánk.

Előbb kellett volna fölkelni, kapcsolódott a beszélgetésbe a harmadik, megigazította maga mellett a baltát.

Esélytelenek voltunk. A gyerekek szemében félelem.

Főlemeltem a táskát és tovább ballagtam. Túl a kanyaron, hogy még csak ne is lássam őket.

Kapjátok be, faszfejek, mondta Noémi, mire fölálltak a székből, és megmozgatták a tagjaikat.

Emlékszem, egyszer hat fickó lefogott. Még nem voltam tizennyolc. Azt csináltak velem, amit akartak. Tehetetlen voltam hat ember erejével szemben. Levetkőztettek meztelenre, és kicsuktak a lakás emeleti erkélyére, aztán elhúztak. Az egyik srác szüleinek a lakása volt. Odalent a földre ledobták a ruháimat. Úgy mínusz öt fok lehetett. Lemásztam érte a csatornacsövön. Volt róla fogalmam, mire képes hat ember. És arról is volt némi elképzelésem, milyen az, amikor valakit megerőszik.

Féltettem Noémit és a gyerekeket.

Megcsináltuk a horgászállásokat, és megpróbáltuk elfelejteni az elfelejthetlent.

Egyik ponty a másik után jött. Négy- és ötkilósak. Most végre Noémi is akasztott egyet. A gyerekek vinnyogtak a nevetéstől. A felnőttséggyel hármát, a gyerekjeggyel egy nagy halat foghattunk. Összesen nyolcat.

Délután hatra megvolt mind a nyolc. Több mint harminc kiló. A csomagokkal kétszer fordultunk. A reggeli nyomasztásnak nyoma sem maradt. A halór azt mondta, hogy amazok nem fogtak semmit. A jól eső káröröm minden porcikámat átjárta. A halór a fejét vakargatta a zsákmány láttán. Elmondtam neki, hogy ráültek az etetésünkre, de nem válaszolt. Ki más adhatta a tippet, ha nem ő. Pedig szimpatikus fickónak tűnt. Na, ennyit az emberismeretemről.

A házigazdánk, egy korombeli férfi, panziót vezetett, cukrászdája volt meg szép nagy étterme. Épp az étterem előtt szállt ki a terepjárójából.

Henrik, szólt utána Noémi, várjon egy pillanatra.

Vastag bajszú, kopaszodó homlokú, kerek képű, jó erőben lévő szimpatikus ember volt. Ez is szimpatikus.

Annyi halat fogtunk, hogy nem tudunk vele mit kezdeni, mondta Noémi, föl-nyitotta a csomagtartót. Henrik egy pillanatra azt hitte, hogy loptuk a halakat vagy hálóval fogtuk ki a tóból. Döbbenet bámult a kocsi farába.

Egyet elviszünk, nem, kettőt, módosított Noémi, a többi a magáé.

Henrik azonnal fölmerítette a helyzetet, egy kisebb vagyont kapott ajándékba, ebből legalább százezer forintot kiárul az étteremben, ha nem többet. Mosolygott, megpödrölte a bajszát, aztán fél kézzel kiemelte a haltartót, és a konyha felé indult.

Mire visszaért, kitalálta, hogyan hálálja meg.

Holnap délután az udvaron főzök nektek őzpörköltet, ahogy én csinálom. Lasú tűz, borókabogyó, szalonnabőr, és még egy kis titok.

Egész estig mulattunk, még a gyerekek is vörösboros kólát ittak. Henriknek szintúgy jó kedve volt, éjfél után kinyitotta a kedvünkért a cukrászdát. Konkrétan emlékszem a faliórára, éjszaka fél egykor fagyiztunk. Nagyon bennfentesek letünk itt. Henrik hálájának nem akart vége szakadni.

Két nap múlva megmutatom nektek az erdőt. A vadászházat, mindent. Este kiülünk a lesre.

Ez az, gondoltam, így kell nyaralni, büszke voltam magunkra, jókor, jó helyen voltunk.

Két nappal később délután ötkor jött a terepjáróval. Megállt mögötte egy rozoga sárga kocsi is. Vékony, magas fickó szállt ki belőle, az arca olyannak tűnt, mint aki kibiztosított gránátba nézett. Vagy akit kettőhűszba nyúlt borbély beretvált. A szeme kék volt, de nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy bérgyilkossal fogok kezni.

A kézfogása lágy volt, nőies.

Reméltem, hogy nem jön velünk.

Az én kocsimban nem férünk el ennyien, mondta Henrik, Noémi meg a gyerekek velem jönnek, Noé meg a Ferivel.

Feri mosolygott.

Megnéztük a vadászházat, Henrik szőlőjét, a pincét. Mindene volt ennek az embernek, de a családjáról soha nem beszélt.

Esteledett. Rosszat sejtettem, kettéváltunk.

Ferivel egészen másik útvonalon indultunk el a vadászlesre. Gyerekes lett volna a családomhoz ragaszkodni.

Feri szótlanul vezetett a hepehupás úton. Én is csak valami olyasmit kérdeztem, hogy messze van még?

Vékony kék csík világított az ég alján, mikor kiszálltunk a kocsiból. És akkor futott át az agyamon a gondolat: vadidegen emberekre bíztam az egész családot. Ki ez a Feri? Ki ez a Henrik? Ki az a fickó, akit halórként ismertem a tónál? És kik voltak azok a barmok, akik a helyünkre ültek. Összeállt a fejemben a kép. Ezek ismerik egymást. Itt élnek gyerekkoruk óta. Együtt loptak kenyeret meg cukrot, együtt kínozták a macskát és a legyeket, és együtt uralkodnak most ezen a terepen.

Feri magához vette a puskát, és a fejével előre bökött.

Induljunk, mindjárt teljesen sötét lesz.

Nagyot nyeltem, elindultam a csapáson. Feri mögöttem a puskával. Legalább egy nyavalyás bicska lenne nálam. Minden neszre figyeltem. Próbáltam átgondolni a helyzetem. Elterveztem, hogy az első fémes kattanásra cikk-cakkban elkezdek futni, mint a nyúl. Ki ne hinné el ennek az embernek, hogy a sötétben rátámadtam, és csak önvédelemből lőtt hátba. Igen, ez jutott eszembe, nem szabad szembe fordulnom vele.

Megérkeztünk a leshez, rozoga fatákolmány volt. Az égen ragyogtak a csillagok, gyönyörű nyáresténk ígérkezett, leszámítva, hogy egy fickó állt a hátam mögött puskával a kezében.

Menj föl, mondta.

Elindultam a lépcsőn, nem néztem hátra. Amikor fölértem, lekönyököltem a deszkaperemre, az agyam zakatolt, a deszka recsegett. És akkor hirtelen csend lett, a tücskök abbahagyták a ciripelést. A les keskeny volt, két embernek éppen csak elég. tudtam, hogy most történik valami. A természet is elhallgatott. Dörömbölt a fülemben a vér. Feri jól szabott arca közvetlenül a vállam mellett bukkant föl, mintha meg akarna csókolni.

Hallom, jó fogás volt, suttopta. Bekattintotta a puskát. Nem volt hova cikk-cakkban futni. A vállamra tette a kezét.

Na, öregem ilyet még soha nem láttál!

Ebben holt biztos voltam.

Maga elé tartotta a puskát, rátette a távcsövet és a lámpát.

Jól van, gondoltam, ilyen közelre csak nem rám vadászik távcsővel. Szusszan-tam egyet.

Visszafojtott hangon beszélgettünk. Aztán megjött az első őz, rávilágított a puskával. Reméltem, hogy nem fog lőni. Hosszan pásztázta az erdőből kilépő állatot, amint ételmet keresett a learatott kukoricaföldön.

Most meglőhetnének, mondta.

De nem lőjük.

Nem.

A világitás csöppet sem zavarta az állatot. Aztán megjött még egy őz. Gyönyörűek voltak. Elmagyarázta, melyik a hím és melyik a nőstény. Ferinél barátságosabb hangú bérgyilkossal még soha nem volt dolgom.

Egy óra múlva visszaindultunk.

Noémiék csak borzot láttak. Utánuk akart menni a vadászlesre.

Hatalmas borz volt, mondta Noémi, én még ekkora borzot nem láttam. A borz nagyot is hugyozik, adták tovább a gyerekek Henrik megbízható információit.

Eszembe jutott az a borz, ami kitömve pont a padom mellett állt az iskolában, mint dekoráció. Néha végigsimítottam a hátát, keményre tömték. A szemei csúszósak voltak, mint egy fényes kabátgomb. Oroszórán is ebben a teremben ültünk. Ilyenkor orosz borz volt.

Noéminek sokáig nem meséltem Feriről és a puskájáról, merthogy ők jót szórakoztak Henrikkel, nem akartam az agyrémeimmel traktálni őket. Pont elég volt táborzárásnak ez az idióta bírságsztori.

Ültünk a padon, és nyaltuk a fagyit. Akkor határoztam el, hogy azt a szemét rendőrt följelentem a legfelsőbb rendőri szerveknél. Megtettem, de nagyjából kiröhögtek. Nem adtak helyet a kérelmemnek, pedig szerettem volna visszakapni a tízezrest. Vagyis nem a pénzt, hanem valamicskét az önbecsülésemből. Meg a nyaralásunkból. Nem sikerült. Talán akkor fordult meg először a fejemben, hogy el kellene hagyni ezt az országot. Bár tudtam, ezekkel az emlékekkel a hátam mögött sehoh sem leszek már ártatlan vendég.

